

М а р а — И всѣ пакъ азъ искамъ: дано не идва. Вмислена. Ако дойде — ще ѝ кажа —

Б о р ъ о. — укорно. Какво говоришъ, Мара! то тъй би я оскърбило, че никога вече не би стъпила въ нашия домъ.

М а р а — Слѣдъ кжсо мълчание. Тогава! ...

Б о р ъ о. — Станалъ ходи бавно изъ стаята, подпушилъ, не чува онова, що говори Мара.

Чува се далеченъ гласъ на локомотивъ.

Б о р ъ о. — Спира се. Трена едва сега пристига. Имало е закъснение.

М а р а. — Погледва го съ горчива усмивка. Значе ще спечелишъ новъ сюжетъ за да бере паяжината въ кжта.

Б о р ъ о — Нищо!

М а р а. — Какво нищо — Погледни ги! сочи картинитъ.

Б о р ъ о. — Спрѣлъ се прѣдъ „Слѣпеца“. Всичко мога да зарѣжа, но „Слѣпеца“ — ще бѣде свършенъ! Дълго стои прѣдъ картината съ примрѣжени клепки, като че съзерцава нѣщо. Да! — — на себе си. Тя ще бѣде CHEF D'OEUVRE!

М а р а — И какво отъ това! —

Б о р ъ о. — Какъ! — — Да прѣдставишъ човѣка, който цѣлъ животъ е прѣкаралъ надъ едно дѣло; денонощно безъ отдихъ работилъ надъ него — и когато е билъ прѣдъ прага на успѣха — лишенията му отнематъ зрѣнието! — Той ослѣпява и не вижда овѣнчанъ блѣна на безсъннитъ си нощи! — Когато е билъ тъй близко, до тъй прѣслѣдвана цѣль — ослѣпява! — увлеченъ. Можешъ ли си прѣдстави неговата безпрѣдѣлна мжка! Да се прѣдстави какъ е замрѣла надѣждата на вкамененото му лице — — да се изобрази сломената вѣра, хвърлила сѣнка на откритото му чело! — — Да се извика въ загасналия му погледъ силата на любовта къмъ неговото дѣло! — — спира се. А оная смъртелна горчивина, що терзай душата му, прѣдъ ужаса на вѣчната тъмнина, да се прѣдаде въ варосания погледъ, да я прѣдамъ тъй, че да души отъ състрадание и да поразява, като мълния, съ дълбокъ протестъ! Задъханъ, той седа прѣдъ портрета, вѣдѣхва нѣколко пжти и оборва глава.

М а р а. — гледа го съ участие. Да! Тъй както си го замислилъ!